

Sygn. akt VIII U 1694/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 marca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku

VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Elżbieta Trybulec-Czernek

Protokolant: st. sekr. sądowy Barbara Urmańska

po rozpoznaniu w dniu 20 marca 2014 r. w Gdańsku

sprawy **R. P.**

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o wysokość renty

na skutek odwołania R. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

z dnia 22 października 2013 r. nr (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i zobowiązuje pozwany organ rentowy do ponownego ustalenia wysokości świadczenia przy przyjęciu wskaźnika wysokości podstawy wymiaru wynoszącego 173,97 %.

/na oryginale właściwy podpis/

VIII U 1694/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 22.10.2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił ubezpieczonemu R. P. przeliczenia podstawy wymiaru renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu wskazał, że nie uwzględnił wysokości wynagrodzenia przedstawionego w zaświadczeniu o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 10.07.2013 r. za lata 1980-1988 i 1999-2000 wystawionym przez (...)Sp z o.o. w W., z uwagi na fakt, iż spółka ta nie jest następcą prawnym firmy (...) S.A. w W., tylko jej pełnomocnikiem do wystawiania dokumentów.

Ubezpieczony odwołał się od powyższej decyzji i wniósł o jej zmianę. W uzasadnieniu podkreślił, iż (...)Sp z o.o. w W. wystawiła stosowne zaświadczenie na druku Rp- 7 w oparciu o pełnomocnictwo ogólne udzielone jej przez (...) S.A. w W. z dniem 20.05.2008 r., zgodnie z którym (...)Sp z o.o. w W. upoważniona jest do wystawiania zaświadczeń o zatrudnieniu i wynagrodzeniu pracowników w imieniu (...) S.A. w W.

Organ rentowy w odpowiedzi odwołanie wniósł o jego oddalenie podtrzymując argumentację przedstawioną w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

R. P. , ur. (...) , w okresie od 11.07.1980 r. do 31.08.2002 r. zatrudniony był w (...) S.A. w W. (następca prawny (...) S.A. Oddział w S.) na stanowisku specjalisty do spraw produkcji cukierniczej.

R. P. uzyskał wynagrodzenie w następującej wysokości:

za rok 1980 – 34 422,00 zł

za rok 1981- 79 767,00 zł

za rok 1982 – 123 663,00 zł

za rok 1983 – 179 068,00 zł

za rok 1984 – 246 065,00 zł

za rok 1985 – 377 373,00 zł

za rok 1986 – 473 638,00 zł

za rok 1987 – 520 084,00 zł

za rok 1988 – 876 222,00 zł

za rok 1999 – 37 966,00 zł

za rok 2000 – 38 130,00 zł

Powyższe kwoty wynagrodzeń rocznych wynikają z zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu na druku Rp – 7 z dnia 10.07.2013 r. , które zostało wystawione przez(...)Sp z o.o. w W..

Z dniem 01.04.2008 r. Zarząd (...) S.A.w W.udzielił na podstawie art. 98 kodeksu cywilnego spółce (...)z o.o. w W.pełnomocnictwa szczególnego m.in. do wystawiania zaświadczeń o zatrudnieniu i wynagrodzeniu pracowników na formularzach ZUS RP – 7 w imieniu pracodawcy dla pracowników (...) S.A., byłego (...)i jego zakładów, których (...) S.A.jest następcą prawnym , a także zlikwidowanych Oddziałów (...) S.A.na podstawie akt osobowych i dokumentacji wynagrodzeniowej , którą (...) S.A.zleciła spółce (...)z o.o. do przechowywania w archiwum.

/dowody: świadectwo pracy - k. 9 akt rentowych; zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu - k. 171,173 akt rentowych, pełnomocnictwo z dn. 20.05.2008 r. –k. 13 akt sprawy.

R. P. ma przyznane prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy i niezdolności do samodzielnej egzystencji na okres do dnia 30 .04.2015 r.

Przy obliczaniu wysokości należnego świadczenia Zakład Ubezpieczeń Społecznych za okres zatrudnienia od 11.07.1980 r. do 31.12.1988 r. oraz od 01.01.1999 r. do 31.12.2000 r. przyjął wynagrodzenie minimalne.

Podstawa wymiaru renty została obliczona z 10 lat kalendarzowych , tj. od 1993 r. do 2002 r. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 146,35 %.

/okoliczności bezsporne/

W dniu 16.07.2012 r. R. P. złożył wniosek o przeliczenie jego renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy z uwzględnieniem rzeczywiście otrzymywanych zarobków.

/okoliczności bezsporne/

Decyzją z dnia 22.10.2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił ubezpieczonemu R. P. przeliczenia podstawy wymiaru renty z tytułu niezdolności do pracy.

/okoliczności bezsporne/

Wykonując zobowiązanie Sądu Zakład Ubezpieczeń Społecznych przedłożył hipotetyczne wyliczenie wysokości renty wnioskodawcy w oparciu o zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu na druku Rp – 7 z dnia 10.07.2013 r.

Z decyzji hipotetycznej wynika, iż w takiej sytuacji wskaźnik wysokości podstawy wymiaru obliczony z 10 lat kalendarzowych, tj.: 1993 – 2002 wzrósłby z 146,35 % do 173,97 %.

/dowody: pismo k. 20 akt sprawy /

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentacji zgromadzonej w aktach ubezpieczeniowych pozwanego organu rentowego oraz w aktach pracowniczych ubezpieczonego, których prawdziwość nie była przez żadną ze stron kwestionowana.

Sąd zważył co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego R. P. jako zasadne zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z przepisem art. 15 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.), podstawę wymiaru świadczenia rentowego, bądź emerytalnego stanowi rzeczywiście otrzymywane wynagrodzenie stanowiące podstawę wymiaru składek. Ponowne obliczenie wysokości emerytury lub renty reguluje przepis art. 111 tej ustawy, zgodnie z którym świadczenie oblicza się ponownie, od podstawy wymiaru ustalonej w myśl art. 15, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego:

- 1) z liczby kolejnych lat kalendarzowych i w okresie wskazanym do ustalenia poprzedniej podstawy wymiaru świadczenia,
- 2) z kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych z 20 lat kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym zgłoszono wniosek o przyznanie emerytury lub renty albo o ponowne ustalenie emerytury lub renty, z uwzględnieniem art. 176,
- 3) z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie emerytury lub renty,

- a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego.

W myśl przepisu art. 116 ust. 5 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. z 2009r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.), do wniosku w sprawie przyznania świadczeń powinny być dołączone dowody uzasadniające prawo do świadczeń i ich wysokość, określone w drodze rozporządzenia przez ministra właściwego do spraw zabezpieczenia społecznego.

Rozporządzeniem regulującym sporne kwestie w niniejszej sprawie jest rozporządzenie z dnia 11.10.2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz. U. Nr 237, poz. 1412 ze zm.).

Zgodnie z przepisem § 21 pkt 1 cytowanego rozporządzenia, środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia stanowiącego podstawę wymiaru emerytury lub renty dla pracowników jest zaświadczenie zakładów pracy wystawione według wzoru ustalonego przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych (druk Rp-7) albo legitymacja ubezpieczeniowa zawierająca wpisy dotyczące okresów zatrudnienia i

wysokości osiągniętych zarobków lub inny dokument na podstawie którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia .

Z treści przywołanych wyżej przepisów wynika, że to na ubezpieczonym spoczywa obowiązek przedłożenia w organie rentowym dokumentów niezbędnych nie tylko do przyznania prawa do świadczenia, ale również mających wpływ na jego wysokość, zgodnie z regułami wynikającymi z art. 6 k.c. oraz 232 k.p.c. Stanowisko takie zajął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 28 marca 2001 r., w sprawie o sygn. akt II UKN 297/00 oraz Sąd Apelacyjny w Gdańsku (np. W sprawie o sygn. akt III AUa 2588/00 z dnia 28 czerwca 2001 r. III AUa 377/01 z dnia 23 października 2001 r., czy III AUa 1540/00 z dnia 12 grudnia 2000 r.). Sąd orzekający w niniejszej sprawie podziela pogląd zaprezentowany przez Sąd Najwyższy i Sąd Apelacyjny w cytowanych wyrokach.

Jednakże ugruntowane orzecznictwo sądowe stoi na stanowisku, że w postępowaniu przed Sądem, także wówczas, gdy przedmiotem sporu jest podstawa wymiaru świadczeń ubezpieczeniowych, fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie mogą być dowodzone wszelkimi dostępnymi środkami, a do Sądu należy ocena ich wiarygodności (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku, III Aur 294/93, PS-wkł. 1994/3/6, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 lipca 1997 r., II UKN 186/97, OSNP 1998/11/342, LEX 32696). W sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych w postępowaniu sądowym zgodnie z art. 473 k.p.c. nie stosuje się przepisów ograniczających dopuszczalność dowodu z zeznań świadków i przesłuchania stron. Tym bardziej w postępowaniu sądowym mogą być przeprowadzone dowody z innych dokumentów niż wymienione w § 20 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (tak: Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 4 marca 1997 r., III AUa 105/97, Apel/ W-wa 1997/2/7).

Powyższe stanowisko zostało zaaprobowane w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 14 czerwca 2006 r., I UK 115/06, OSNP 2007/17-18/257, zgodnie z którym wysokość zarobków, której pochodną jest podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne, jest faktem mającym istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 227 k.p.c.), który w postępowaniu przed sądem może być udowadniany wszelkimi środkami dowodowymi. Nie obowiązuje wówczas ograniczenie wynikające z § 20 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz. U. Nr 10, poz. 49 ze zm.).

Na okoliczność osiągniętej wysokości wynagrodzenia w okresie od 11.07.1980 r. do 31.12.1988 r. oraz od 01.01.1999 r. do 31.12.2000 r. w (...) S.A. ubezpieczony przedłożył zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu na druku Rp – 7 z dnia 10.07.2013 r.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie uwzględnił przedmiotowego druku Rp – 7 albowiem zostały one wystawione przez jednostkę archiwizującą , a nie następcę prawnego pracodawcy.

Sąd uznał znajdujący się w aktach ubezpieczonych druk Rp – 7 dokumentujący wysokość zarobków otrzymywanych przez ubezpieczonego w spornym okresie za wiarygodny albowiem rzeczono zaświadczenie zostało wystawione przez (...)Sp z o.o. w W.w oparciu o pełnomocnictwo szczególne udzielone przez Zarząd (...) S.A.w W.(pracodawcę ubezpieczonego) do wystawiania zaświadczeń o zatrudnieniu i wynagrodzeniu pracowników na formularzach ZUS RP – 7 w imieniu pracodawcy na podstawie art. 98 kodeksu cywilnego . Nie ma przy tym znaczenia, że (...)Sp z o.o. w W.nie jest następcą prawnym pracodawcy ubezpieczonego, z uwagi na fakt, iż pracodawca ma prawo scedować część swoich obowiązków wobec pracowników na inny podmiot prawny na podstawie udzielonego pełnomocnictwa. Wszelkie dane, które zawarte są w przedmiotowym druku Rp-7 są zaczerpnięte z akt osobowych ubezpieczonego , których archiwizację pracodawca powierzył właśnie(...)Sp z o.o. w W..

W toku postępowania sądowego Sąd zobowiązał pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych do dokonania hipotetycznego wyliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru świadczenia przysługującego ubezpieczonemu z uwzględnieniem zarobków wynikających z zakwestionowanych przez pozwanego druków Rp – 7 w spornych okresach. Jak wynika z przedstawionego wyliczenia przy uwzględnieniu zarobków za sporny okres wskaźnik ten wzrósł z 146,35 % do 173,97 %.

W konsekwencji, Sąd Okręgowy uznał, iż istnieją podstawy, aby do wyliczenia wysokości należnego ubezpieczonemu świadczenia uwzględnić zarobki osiągnane przez ubezpieczonego w spornych okresach , które wynikają z zakwestionowanego przez ZUS druku Rp – 7.

Reasumując, należało stwierdzić, że organ rentowy niesłusznie odmówił przeliczenia wysokości emerytury należnej R. P. z uwzględnieniem zarobków uzyskiwanych w okresie od 11.07.1980 r. do 31.12.1988 r. oraz od 01.01.1999 r. do 31.12.2000 r. z tytułu zatrudnienia w (...) S.A. Oddział w S. . W związku z tym, decyzja organu rentowego jako nieprawidłowa, nie odpowiada prawu.

W konkluzji z przytoczonych wyżej względów Sąd Okręgowy, na mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. i przywołanych wyżej przepisów zmienił zaskarżoną decyzję i zobowiązał pozwanego do przeliczenia wysokości świadczenia ubezpieczonego przyjmując wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wynoszący 173,97 %

Sędzia SSO Elżbieta Trybulec-Czernek